

názor, s hlediska zmatku dle čís. 9 a) namítá, že vsunutí se stěžovatelovo mezi výrobce a spotřebitele nebylo hospodářsky škodlivé, nýbrž naopak prospěšné.

Zmateční stížnost státního zastupitelství směřuje proti výroku nalézacího soudu, pokud jím obžalovaný dle § 259 čís. 3 tr. ř. byl sprostěn z obžaloby pro přešůpek předražování dle § 20 čís. 1 čís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák. Tento trestný čin kladen byl obžalovanému za vinu ohledně téhož cukru, v příčině něhož uznán byl vinným přečinem řetězového obchodu, tedy ohledně cukru, prodaného jím v cizině. Než trestní ustanovení § 20 čís. nařízení nevztahuje se na případy, v nichž cena zřejmě přemrštěná požadována nebo poskytnuta byla, byť za ostatních pojmových předpokladů citovaného trestního předpisu, za předmět potřeby, prodaný do ciziny nebo dokonce, jako je tomu v tomto případě, v cizině samotné. Na rozdíl od trestního ustanovení § 23 čís. 4 čís. nařízení, kterým mělo býti čeleno takovým rejdům, které mohou míti nepříznivý vliv na všeobecnou cenovou úroveň domácího trhu, má předpis § 20 čís. nařízení na zřeteli takové jednotlivé případy, v nichž využívá kdo mimořádných, válkou vyvolaných poměrů v ten způsob, že za předmět potřeby požaduje nebo si dá poskytnouti cenu zřejmě přemrštěnou, chrání tedy ceny jednotlivého předmětu potřeby před přílišným zdražováním bez ohledu na to, je-li nabytí zboží nebo jeho zcizování trestným podle jiných ustanovení čís. nařízení. Přijme-li se tudíž za základ posuzování onen shora uvedený názor, dle něhož cílem předpisů o trestání válečné lichvy je pouze ochrana spotřeby tuzemské, dlužno říci, že samotným prodejem předmětů potřeby do ciziny nebo v cizině, byť k němu došlo jinak za předpokladů § 20 čís. nařízení, zájmy domácího obyvatelstva nepříznivě dotčeny neb ohroženy nejsou, ochrana cizozemských spotřebitelů, k jichž škodě jest prodejem podobným mimořádných poměrů, vyvolaných válkou, využíváno, je zdejší předpisům o stihání válečné lichvy cizí. Pokud ovšem prodej předmětů potřeby do ciziny zájmy spotřebitelstva tuzemského poškozuj e neb ohrožuje, nastupuje stihání ve smyslu příslušných předpisů lichevních, najmě trestních ustanovení o řetězovém obchodě a o pletichách.

Bylo proto obě zmateční stížnosti zavrhnouti.

Čís. 422.

Podmínečný odklad výkonu trestu (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n.).

Byl-li čin, později rozsouzený, spáchán před dřívějším odsuzujícím rozsudkem a soudu již tehdy znám, ku společnému projednávání o obou trestních činech však nedošlo, ježto tu byla jednak příslušnost lichevního soudu jednak obecného trestního soudu, jest použití úvah, jež vedly soud při dřívějším odsouzení ku podmínečnému odkladu výkonu trestu, i při odsouzení pozdějším.

(Rozh. ze dne 19. dubna 1921, Kr II 81/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání odvolání obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu

v Brně ze dne 1. prosince 1920, pokud mu nebyl přiznán podmíněčný odklad výkonu trestu a pokud jím bylo vysloveno, že se má zároveň vykonati trest, uložený obžalovanému rozsudkem lichevního soudu při zemském trestním soudě v Brně ze dne 7. května 1920.

D ů v o d y:

Odvolání směřující proti odepření podmíněného odkladu výkonu trestu a proti výroku, že má se vykonati též trest, jenž byl obžalovanému uložen rozsudkem lichevního soudu při zemském trestním soudě v Brně ze dne 7. května 1920 pro přešupek dle § 20, čís. 1 cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z., jest odůvodněno. Výkon posléze zmíněného trestu byl obžalovanému usnesením ze dne 26. června 1920 podmíněčně odložen a byla jím stanovena dvouletá doba zkušební. Stalo se tak proto, že soud nalézací měl za to, že jsou tu podmínky § 1 a 23 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 562 sb. z. a n. Pokládá totiž za zjištěno, že obžalovaný vedl dosud život pořádný a nabyl na základě provedeného řízení též přesvědčení o tom, že dodrží svůj slib a povede i budoucně život pořádný, že tedy není třeba výkonu trestu. Čin, pro který byl obžalovaný odsouzen rozsudkem, proti němuž směřuje odvolání, byl spáchán před vynešením tohoto rozsudku a byl též soudu lichevnímu znám, poněvadž obžaloba, naň znějící, byla podána současně s obžalobou pro čin lichevní; že řízení trestní nemohlo pro oba trestní činy provedeno býti současně, byla na závadu pouze zvláštní příslušnost soudu lichevního pro čin lichevní. Proto bylo při vyměření trestu pozdějšího použito také ustanovení § 265 tr. ř. Je tedy trest pozdějším rozsudkem obžalovanému uložený vlastně jen doplňkem trestu prvního a tvoří s ním jediný celek. Dlužno tedy okolností, jež byly při rozhodování o návrhu obžalovaného na povolení podmíněného odkladu výkonu trestu, uloženého mu rozsudkem dřívějším, soudu vodítkem pro přiznání podmíněného odkladu výkonu trestu, použití i v případě tomto a na základě jich v tomto případě podmíněčný odklad výkonu trestu povolití. Tomu není na závadu, že se obžalovaný k činu nepřiznal úplně, ježto z této jediné okolnosti nelze ještě usuzovati, že bez výkonu trestu nepovede život pořádný. Bylo tedy odvolání vyhověti, obžalovanému podmíněný odklad trestu přiznati a zároveň zrušiti výrok rozsudku, že se má též vykonati trest, jenž mu byl uložen rozsudkem lichevního soudu při zemském trestním soudě v Brně ze dne 7. května 1920 pro přešupek dle § 20, čís. 1 cís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. z.

Čís. 423.

Vyhrůžka zastavením práce a stávkou může býti, pronesena-li vůči správě podniku, vyhrůžkou vážným ublížením na majetku (§ 98 lit. b) tr. zák.).

Vyhrůžka jednáním, jež samo o sobě jest právně přípustno, stává se bezprávnou a trestnou, jakmile jí bylo použito, by byl vynucen na ohroženém výkon, na nějž hrozící nemá právního nároku.

Pohnutky politické nejsou všeobecně pohnutkami nízkými a nečestnými.

(Rozh. ze dne 21. dubna 1921, Kr I 663/20.)